

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.280/2017/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2018. február 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A befolyással üzérkedés büntette miatt vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 1.B.515/2017/25-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát 2-2 (kettő-kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2017. szeptember 14. napján kihirdetett 1.B.515/2017/25-I. számú ítéletével a vádlottat befolyással üzérkedés büntette (Btk.299.§ (1)(2) bekezdés a/ pont) miatt, mint visszaesőt 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.760/2017/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a logika szabályai szerint mérlegelte.

A tényállást megalapozottnak tartotta, ami így irányadó a másodfokú eljárásban is.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Részletes és logikus indokát adta annak, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket miért nem találta elfogadhatónak. Kellően megindokolta, hogy a tényállást miért a sértettek végig következetes vallomásra alapította.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket hiánytalanul felsorolta és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés nemét és mértékét megfelelőnek jellemezte.

Felhívta a figyelmet arra is, hogy bár az eljárás rendkívül elhúzódott, de ennek oka a vádlott terhére róható, aki nyolc évig szökésben volt, így büntethetősége egy hónap híján elévült volna. Ezért javára e körülmény semmiképpen sem értékelhető.

Utalt még a vádlott korábbi ügyeiben megállapított elkövetési magatartásokra, és hogy az elkövetési módszer jelen ügyben sem változott.

Mindezek alapján a büntetés enyhítésére nem látott alapot.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be.360.§ (4) bekezdése szerinti tanácsülésen a Be.371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

Bejelentette, hogy az esetleges nyilvános ülésen az ügyész nem vesz részt.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezését fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegeléssel állapította meg, így azt nem vitatja. Helyesnek tartotta a minősítést is.

Utalt arra, hogy a cselekmény 2006-ban történt, és az nem állja meg a helyét, hogy a vádlott az eljárás elől elszökött volna, mert arról van szó, hogy élte csak az életét.

Felvetette a sértetti közrehatást is, hogy miért hittek a sértettek a vádlotti előadásnak.

A vádlottal szemben kiszabott büntetést eltúlzottnak tartotta. Kérte annak a figyelembe vételét is, hogy az okozott kárt a vádlott megtérítette, hogy 2006 óta nem indult ellene büntetőeljárás.

Indítványozta a büntetés enyhítését és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését.

A másodfokú bíróság a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza a Fővárosi Főügyészség 2017. szeptember 14. napján előterjesztett és 2017. szeptember 15. napján a bírósághoz írásban is benyújtott vádmódosításának a tényét.

E szerint az ügyészség az eredeti vádirat 2. oldal 3. bekezdésében írtak helyébe a következőket illesztette:

A vádlott képviselő ismerőssel nem bírt, a vádlott az átvett 500.000 forintot a saját céljaira fordította. A lakás kiutalása érdekében a vádlott nem intézkedett. A vádlott az átvett pénzüsszeget a 2017. június 14. napján megtartott bírósági tárgyaláson visszafizette a tanú1 és a tanú2 részére.

Módosította az ügyész a vádirati minősítést is akként, hogy a társtettesi elkövetésre történő utalást abból mellőzte. Egyebekben a vádiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást.

Figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetében írt, az általánostól eltérő szabályaira, a tárgyalás folytonossága biztosított volt.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság mindent elkövetett a tényállás pontos felderítése érdekében. Valamennyi, az ügyészség által felajánlott bizonyítást lefolytatta.

Helyesen járt el, amikor a tanú3-at figyelmeztette a Be. 82.§ (1) bekezdésében írt mentességi jogára. Ezen túlmenően valamennyi tanúkihallgatásakor a figyelmeztetések a törvénynek megfelelően hangzottak el.

A bizonyítás eredményeként megállapított ítéleti tényállás döntő, meghatározott részében megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet 2. oldal 1. pontja alatt írtakat kiegészíti azzal, hogy a vádlottat 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte a bíróság.
- A 3. pont alatt írtakat azzal egészíti ki, hogy a bíróság 3 év közügyektől eltiltásra is ítélte a vádlottat.
- A vádlott ellen jelenleg két büntetőeljárás is folyik:
A Budapesti VIII. Kerületi Rendőrkapitányság 2016. június 27. napján a 2015. július 2. és 2015. december 6. napja között elkövetett csalás büntettével, illetve a 2015. december 11. és 2016. március 25. között elkövetett 2 rb. csalás vétségével gyanúsította.
A Budapesti XIV. Kerületi Rendőrkapitányság a 2016. június 15. napján elkövetett csalás büntettével gyanúsította. Az iratokat vádemelésre átadták az ügyészének 2017. szeptember 26. napján.
- Az elsőfokú ítélet 2. oldalán a tényállás 3. mondata után a következő szövegrészt illeszti:
A tanú3 a vádlott ajánlatáról tájékoztatta a tanú1-t azzal, hogy a vádlott korábban országgyűlési képviselő volt, így ilyen kapcsolatai valóban vannak.
- A tényállás 1. bekezdésének alulról a 4. sorában írtakat, mely szerint „A vádlott egy korábbi találkozásuk alkalmával egy ízben azt is állította magáról a tanú1-nek, hogy ő képviselő volt” szövegrészt kirekeszti.
- A tényállás utolsó előtti bekezdésének végére a következő mondatot illeszti:
„A tanú1 és felesége több alkalommal kérték vissza a pénzt a vádlottól, aki mindannyiszor azt válaszolta, hogy a pénzt a képviselő visszaadni nem fogja.”

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már minden tekintetben helytálló, egyezik a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmával is, így irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is, valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot számba vett, értékelt és részletesen elemezte azokat

Mind a vádlott, mind pedig a tanúk esetében valamennyi vallomásuk elé tárása megtörtént.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vádlott a pénzkérés tényét valamennyi vallomásában elismerte.

A vallomásai között eltérés abban mutatkozott, hogy kinek a részére és milyen összeg juttatását kérte a tanú1 házaspártól.

Az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a vádlotti vallomások közül a tárgyalási előadását és a 2016 évben történt letartóztatása után tett első vallomását fogadta el. E két előadás a tartalmát illetően szinte azonos volt, ezekben a vádlott elismerte, hogy önkormányzati képviselőre történő hivatkozással kérte az 500.000 forintot azért, hogy így jusson pénzhez. Önkormányzati képviselő ismerőse valójában egyáltalán nem létezett.

Ez a két vádlotti előadás megegyezett a tanú2 és a tanú1 a fenti tényeket illetően az eljárás során mindvégig önmagukkal és egymással is egybecsengő következetes vallomásával. E két tanú az eljárás során elmondta, hogy a vádlott önkormányzati képviselő részére kérte a pénzt azért, hogy őt arra bírja, hogy a tanú1 és a tanú2 részére a lakáshoz jutást biztosítsa.

Elfogadta a két tanú következetesen vallomása alapján a másodfokú bíróság azt az előadást is, hogy nem a vádlott, hanem a tanú3 volt az, aki úgy tájékoztatta a tanú1-eket, hogy a vádlott korábban országgyűlési képviselő volt, ezzel alátámasztva azt, hogy valóban bír olyan kapcsolatokkal, amelyek a lakáshoz jutást elősegíthetik.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem látta kétséget kizáróan bizonyítottanak azt az ítéleti tényállásban szereplő állítást, mely szerint maga a vádlott állította volna magáról azt, hogy képviselő volt. Kétségtelen, hogy ilyen tartalmú nyilatkozatot a tanú2 tett az eljárás során akként, hogy ezt a férjének állította a vádlott

Ugyanakkor a tanú1 egyetlen alkalommal ilyen nyilatkozatot a vallomásaiban nem tett, így erre vonatkozóan a másodfokú bíróság a tényállást helyesbítette.

A pénzátadás körülményeit, annak összegét és az átvételi elismervény tartalmát illetően mind a vádlott, mind pedig a tanú1 és a tanú2 azonos nyilatkozatot tettek.

Megállapítható, hogy a 2017. június 14. napján tartott tárgyaláson az 500.000 forint átvételével egyidejűleg a vádlott bocsánatot kért a tanú1-től és feleségétől, akik a vádlott bocsánatkérését elfogadták.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is megnyugtatóan bizonyítottanak látta a vádlott részéről a terhére rótt cselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is.

A vádlott azt ígérte a tanú1-nek és a tanú2-nek, hogy az ő közbenjárása, illetve kérése alapján a tanú1 házaspárt olyan előnyös helyzetbe fogja juttatni, amelyre az ő közbenjárása nélkül törvényes jogcím hiányában nem lenne mód. Azt a látszatot keltette a Veres házaspárban sikerrel, hogy ő az önkormányzatnál képviselői tisztséget betöltő hivatalos személy döntését e kérdésben befolyásolni tudja.

Az kétségtelen, hogy az önkormányzati képviselő hivatalos személynek minősül, a tényállásból pedig egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott azt a látszatot keltette, hogy az 500.000 forintot az önkormányzati képviselő kéri az úgy kedvező elintézéséért és ezt az összeget az önkormányzati képviselőnek fogja átadni.

Mindennek alapján helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság a cselekményt a Btk. 299.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja szerint.

Az elsőfokú bíróság jórészt helyesen sorolta büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket, de további enyhítőként kell értékelni, hogy a vádlott az okozott kárt megtérítette és a tanúl házaspár a vádlott részére megbocsátott.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott visszaesőként követette el a jelen bűncselekményt, mivel az előéletében 1. pont alatt megjelölt végrehajtandó szabadságvesztés büntetésének kitöltésétől számított három éven belül került sor a jelen eljárásban elbírált bűncselekmény elkövetésére.

Tekintettel a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, társadalomra veszélyességére, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, bűnösségének fokára és a fentiek szerint kiegészített bűnösségi körülményekre, az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamú szabadságvesztés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás eltúlzott, azért annak enyhítését látta szükségesnek a másodfokú bíróság.

Az így csökkentett tartamú büntetés és mellékbüntetés is alkalmas büntetési célok elérésre, az egyéni és általános megelőzés követelményének érvényre juttatására.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztését célzó védői indítványt. A vádlott előélete, a büntetőeljárások hatálya alatti elkövetés, hogy jelenleg is két büntetőeljárás hatálya alatt áll nem támasztják alá azt a Btk.85.§-ában írt feltételezést, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető lenne.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott döntései törvényesek voltak.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 1.B.515/2017/25-I. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

, 2018. február 14.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Fülöp Ágnes Katalin sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.515/2017/25-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.280/2017/9. számú ítéletében írt változtatással 2018. február 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2018. február 14.

. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea

tisztviselő